

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. O.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2007, č. j. OAM-1242/VL-20-K03-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 4. 2008, č. j. 28 Az 52/2007 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátce Mgr. Bohdaně Novákové **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2007. Tímto rozhodnutím mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

V kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatel výslovně uvádí, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost spatřuje v postupu soudu, který označil jeho výpovědi jako nedůvěryhodné a účelové, a důvody, pro které stěžovatel podal žádost, posoudil jako ekonomické. Stěžovatel má za to, že v takovém případě měl žalovaný jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou a nikoli s ním vést řadu pohovorů. Žalovaný pak také porušil při zjišťování stavu věci § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tj. povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přičemž porušil rovněž § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný si totiž pro závěr, že neexistuje hrozba vážné újmy, neobstaral dostatek informací a neodůvodnil tento výrok tak, aby byl přezkoumatelný. Žalovaný měl zjistit, jaká je situace

navrátilců z Evropy do Kyrgyzstánu, jak funguje policie a soudy. Navrhuje proto, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k věci uvedl, že jak svoje rozhodnutí tak rozsudek krajského soudu považuje za vydaný v souladu se zákonem. Odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Závěrem pak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti a shledal, že některé námitky v ní obsažené stěžovatel neuplatnil v řízení o žalobě, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou takové námitky nepřijatelné a soud se jimi zabývat nemůže. V daném případě se jednalo o námitku, že žalovaný pochybil, pokud o stěžovatelově žádosti nerozhodl jako o zjevně nedůvodné.

Předtím, než mohl Nejvyšší správní soud vážit důvodnost ostatních námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel se nejprve zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Pokud stěžovatel nesouhlasí se závěrem o nevěrohodnosti svého tvrzení, tak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 17. 1. 2006, č. j. 2 Azs 90/2005 - 83, www.nssoud.cz, v němž se vyjádřil ke sdělením žadatelů o azyl, která je třeba pro svoji rozporuplnost považovat za nevěrohodná. Obdobnou problematiku řešil i ve svých dalších rozsudcích (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz, nebo ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 - 36, zveřejněn ve Sb. NSS pod č. 903/2006, na který ostatně odkázal i krajský soud).

Obecné námitky týkající se nedostatečných skutkových zjištění byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, z poslední doby lze například uvést rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103 (oba dostupné na www.nssoud.cz). Podle názoru vysloveného v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, který byl publikován ve Sb. NSS pod č. 488/2005, nemůže být líčení skutkových okolností toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. K rozsahu zjišťování skutečností v řízení o udělení azylu se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již mnohokrát, např. v rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, www.nssoud.cz, kde zdůraznil povinnost správního orgánu zjišťovat toliko „*skutečnosti rozhodné pro udělení azylu v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl*“, nebo v rozsudku ze dne 13. 7. 2006, č. j. 2 Azs 207/2005 - 66, www.nssoud.cz, kde se také vyslovil k povinnosti žalovaného provádět dokazování, přičemž je třeba vycházet z toho, že rozsah dokazování odráží vedle stěžovatelem sdělených skutečností právě věrohodnost jeho tvrzení.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné připomenout, že i kdyby stěžovatelova výpověď nebyla shledána nevěrohodnou, nebyly by skutečnosti jím uváděné dostatečné pro udělení azylu. Jak již zdejší soud totiž uvedl ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2004, sp. zn. 7 Azs 38/2003, www.nssoud.cz, za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno

považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim. Potíže, které stěžovatel uvedl jako důvod svého odchodu ze země, nebyly státní mocí aktivně prováděny, což stěžovatel ostatně ani netvrdí. Nejedná se ani o stav, kdy by bylo stěžovatelovo „pronásledování“ těmito orgány trpěno pro některý z pětice důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Nelze však ani tvrdit, že by stát původu neměl schopnost stěžovatele před hrozícím jednáním ochránit. Tato kautela dopadá typicky na případy takzvaných zhroucených států, kde veřejná moc není schopna poskytovat ani základní standard ochrany lidských práv, za takový stát však podle informací shromážděných žalovaným Kyrgyzskou republiku – aniž by zdejší soud tamní situaci ochrany lidských práv jakkoli idealizoval - označit nelze. Stěžovatel se navíc o pomoc k žádným státním orgánům vůbec neobrátil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovená advokátka k výzvě krajského soudu doplnila kasační stížnost o její formální náležitosti a požádala o odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava věci a písemné podání). Nedoložila však, že proběhla první porada s klientem, kterou považuje § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za nedílnou součást převzetí a přípravy zastoupení, jakožto úkonu právní služby, je-li zástupce ustanoven soudem. Nejvyšší správní soud proto o výši její odměny rozhodl podle skutečností zřejmých ze spisu. Součástí spisu je pak pouze doplnění kasační stížnosti sepsané advokátkou, avšak z ničeho nevyplývá (a to ani z textu doplnění kasační stížnosti), že by první porada s klientem proběhla. Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka prokázala, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 456 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu